Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Год выд. XX
№ 14 (664)
ПЯТНІЦА
14
красавіка
1967 года

Цана 2 кап.

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА, ПРАФКОМА І МЯСЦКОМА БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОЎНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

КАНТРОЛЬ І ПРАВЕРКА — ГАЛОЎНАЕ

Партыйная арганізацыя хімічнага факультэта ў параўнанні з іншымі невялікая. У яе складзе 51 камуніст, у тым ліку 50 членаў КПСС. А задачы перад партыйнай арганізацыяй стаяць вельмі вялікія. Яны абумоўлены ўсё узрастаючай колькасцю студэнтаў, павышэннем патрабавальнасці да вучэбна-педагагічнага працэсу ў акадэмічных групах, а таксама да навуковай дзейнасці прафесарска-выкладчыцкага калектыву. У гэтых умовах партыйнае бюро факультэта імкнецца да таго, каб расставіць сілы партыйнай арганізацыі рацыянальна і не ўпусціць з поля зроку ніводнае пытанне з жыцця факультэта. Менавіта таму асаблівае значэнне набывае вызначэнне для кожнага камуніста канкрэтнага партыйнага даручэння і кантроль за іх выкананнем.

Каб зрабіць выкананне партыйных даручэнняў дзейсным, у першую чаргу самыя важныя участкі партыйнай работы мы даручылі членам партбюро. Так, член партыйнага бюро А. Гусеў адказвае за ідэалагічную работу на факультэце. Ён сістэматычна наведвае работу гурткоў партыйнай асветы, сочыць за арганізацыяй масавых мерапрыемстваў ідэйна-палітычнай работы са студэнтамі, часта бывае ў інтэрнатах, заўсёды прысутнічае на пасяджэннях камітэта камсамола. Член партбюро А. Артамонаў нястомна клапоціцца аб падрыхтоўцы і арганізацыі партыйных сходаў, сочыць за прыёмам у кандыдаты і члены партыі. Адначасова ён праводзіць вялікую работу з маладымі камуністамі, дапамагае ім засвоіць Статут КПСС, глыбока вывучыць Праграму партыі.

Растаноўка членаў партыйнага бюро на адказных участках грамадскай работы, добрасумленнае выкананне імі сваіх партыйных даручэнняў дазваляе партыйнаму бюро прад'явіць да кожнага члена партыі высокую патрабавальнасць, ажыццяўляць паўсядзённы дзейсны кантроль за ходам выканання ўсяго складанага комплексу партыйных даручэнняў. Дзякуючы гэтаму, пераважная большасць камуністаў партыйнай арганізацыі выконвае абавязкі добрасумленна, з пачуццём высокай адказнасці.

Гэта ў першую чаргу адносіцца да камуністаў Ю. Гусева, які вядзе вялікую палітычна-масавую работу са студэнтамі у інтэрнаце па вуліцы Свярдлова, І. Ігнаценка, які з'яўляецца членам групы народнага кантроля, І. Царук, адказваючай за работу з маладымі камуністамі, Г. Мартыновіч, працуючай з замежнымі студэнтамі і іншыя.

Разам з тым члены партыйнага бюро разумеюць, што без паўсядзённага кантролю за ходам выканання партыйных даручэнняў, нельга дабіцца колькі-небудзь значных поспехаў. Так, толькі за апошні час была заслухана дзейнасць камуністаў (адказны А. Баркан) па выпуску насценнай газеты, камуніста В. Камарова за кіраўніцтва агіткалектывам хімфака і г. д.

Аднак пры усім тым станоўчым, чаго мы дабіліся ў пастаноўцы выканання партыйных даручэнняў мы ўсё ж разумеем, што ў гэтай справе ў нас ёсць і недахопы. У прыватнасці, нам трэба прыняць усе захады, каб павысіць паспяховасць студэнтаў, якая знаходзіцца, на жаль, не на належным узроўні, палепшыць спартыўную работу, умацніць кантроль за навуковай дзейнасцю прафесарска-выкладчыцкага калектыву. Усведамляючы свае недахопы, мы прымем усе меры, каб выправіць іх і дастойна сустрэць 50-годдзе Вялікага Кастрычніка.

П. СІЛІВАНЧЫК,
сакратар партбюро хімфака.

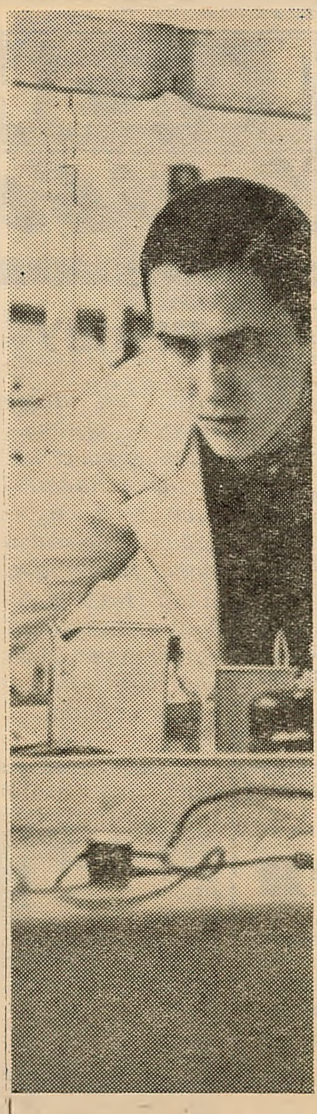

Многа новых адкрыццяў пазнаюць хімікі ў час даследаванняў у лабараторыях, якія дапамагаюць эфектыўней замацоўваць тэарэтычныя навыкі, глыбей пранікаць у тайны хіміі.

На здымку: студэнт другога курса Аляксандр Лазарчык за даследаваннямі ў лабараторыі.

●

Ідзе лекцыя ў першакурснікаў-матэматыкаў. Яна не першая ў іх і не апошняя. Колькі іх яшчэ прыйдзецца наведваць ім, старанна заканспектоўваючы кожнае слова выкладчыкаў, каб стаць высокакваліфікаваным спецыялістам...

Фота А. Кадзета.

У ШКОЛЕ МАЛАДЫХ КАМУНІСТАЎ

ПАРТЫЙНАЕ бюро гістарычнага факультэта ўдзяляе вялікую увагу ідэйна-палітычнаму выхаванню маладых камуністаў. Так, ужо некалькі гадоў дзейнічае школа па рабоце сярод маладых камуністаў, якой кіруе член партбюро, старэйшы камуніст прафесар Фёдар Макаравіч Нячай. Вывучэнне Статута і Праграмы КПСС, дыскусіі па важнейшых праблемах жыцця нашай краіны і міжнародных падзей, гутаркі аб маральным абліччы маладога чалавека, сустрэчы з цікавымі людзьмі—далёка няпоўны пералік мерапрыемстваў, якія праводзяцца ў гэтай школе.

Вось і днямі у школе адбылася сустрэча маладых камуністаў з сакратаром Мінскага гаркома партыі тав. Лежапёкавым, які выступіў са змястоўным дакладам аб задачах гарадской партыйнай арганізацыі ў сувязі з пяцідзесяцігоддзем Вялікага Кастрычніка і 900-годдзем горада Мінска.

Тав. Лежапёкаў, у прыватнасці, расказаў, як працоўныя горада Мінска ажыццяўляюць рашэнні XXIII з'езда КПСС, аб новых поспехах у развіцці ўсіх галін народнай гаспадаркі і далейшым павышэнні матэрыяльнага дабрабыту і культурнага ўзроўню жыцця народа. Напрыклад, гадавы план прамысловай вытворчасці ў 1966 годзе ў цэлым і па важнейшых відах вырабаў перавыканан. За кошт дзяржаўных сродкаў, а таксама сродкаў рабочых і служачых у горадзе ўведзены ў эксплуатацыю жылыя дамы агульнай плошчай больш як 558 тысяч квадратных метраў. Вышэйшыя і сярэднія навучальныя ўстановы горада выпусцілі 13 тысяч спецыялістаў, з іх з вышэйшай адукацыяй 7,5 тысяч. У ВНУ і тэхнікумы г. Мінска будзе прынята ў гэтым годзе больш 26 тысяч чалавек, або на 2,2% больш, чым у 1965 годзе.

Дакладчык у сваёй гутарцы звярнуў асаблівую ўвагу на выхаванне высокіх маральных якасцей маладых камуністаў і ўсёй моладзі.

У канцы свайго выступлення тав. Лежапёкаў адказаў на шматлікія пытанні маладых камуністаў, якія ўзніклі ў час гутаркі. Маладыя камуністы выказалі задавальненне сустрэчай з вопытным партыйным работнікам.

Э. Віктараў.

ЗАПАРУКА ПОСПЕХАЎ

Важнае месца ў рабоце вышэйшай навучальнай установы адыгрывае праблема кадраў, правільная растаноўка іх на адказных участках працы. Гэтыя і многія іншыя пытанні вырашаліся на нядаўнім партыйным сходзе філалагічнага факультэта (сакратар С. А. Гусак). Выступаўшыя адзначылі, што прафесарска-выкладчыцкі калектыў размеркаваны па сваіх месцах у асноўным правільна. Кожны з іх працуе там, дзе ён можа прынесці больш карысці ў выхаванні студэнцкай моладзі, больш поўна праявіць свае індывідуальныя якасці і здольнасці. У цяперашні час на філфаку 8 дактароў навук, паспяхова працуюць над доктарскімі і яшчэ некалькі выкладчыкаў, многія прадставілі да абароны кандыдацкія дысертацыі.

Выступіўшы ў спрэчках дацэнт кафедры тэорыі і практыкі партыйнага друку М. С. Зярніцкі адзначыў, што прафесары і выкладчыкі факультэта многа працуюць над павышэннем сваёй кваліфікацыі. У авангардзе гэтых спраў знаходзяцца камуністы. Карысных спраў з кожным днём становіцца ўсё больш і больш. Яны з'яўляюцца запарукай паспяховага выканання сацыялістычных абавязацельстваў факультэтам, узятых у гонар 50-годдзя Савецкай улады. Палепшылася і работа з маладымі камуністамі. Праводзяцца гутаркі аб гісторыі партыі, слаўных яе сынах, самаадданай рабоце членаў КПСС у будаўніцтве камуністычнага грамадства, сустрэчы з ветэранамі рэвалюцыі і іншае.

Дэкан філфака дацэнт Р. В. Булацкі ў сваёй прамове гаварыў аб тым, што падрыхтоўка высокакваліфікаваных кадраў патрабуе ад кожнага прафесара, выкладчыка напружанай працы і, перш за ўсё, павышэння патрабавальнасці да студэнтаў.

— У нас усё яшчэ на некаторых курсах,—адзначыў дэкан,—немалы працэнт пропускаў лекцый па марксісцка-ленінскай філасофіі. У час апошняй праверкі высветлілася, што з двух груп адсутнічае 10 чалавек, акрамя гэтага 7 спазнілася...

Сход прайшоў арганізавана. У прынятай рэзалюцыі адзначана, што юбілейны год патрабуе ад кожнага асаблівага старання і напружанай працы ў падрыхтоўцы высокакваліфікаваных кадраў, што зачынальнікамі ўсяго лепшага на факультэце павінны стаць камуністы.

С. РАБЦАЎ.

ІНТЭРВ'Ю ДАЕ ДЭКАН БІЯФАКА

ІМ ІСЦІ Ў СТАГОДДЗЕ

НА БІЯЛАГІЧНЫМ ФАКУЛЬТЭЦЕ ДНЯМІ АДБЫЛОСЯ РАЗМЕРКАВАННЕ МАЛАДЫХ СПЕЦЫЯЛІСТАЎ НА ПРАЦУ. З ГЭТАГА ВЫПАДКУ НАШ КАРЭСПАНДЭНТ ГЕНАДЗЬ МАЦУК УЗЯЎ ІНТЭРВ'Ю Ў ДЭКАНА ФАКУЛЬТЭТА П. Г. ПЯТРОВІЧА.

ЯК ПРАЙШЛА АБАРОНА ДЫПЛОМНЫХ?

Абарона дыпломных работ у гэтым годзе прайшла арганізавана. Тэмы большасці навуковых прац былі звязаны з вытворчасцю, з практычнымі даследаваннямі па самых розных галінах біялогіі. Трэба адзначыць, што працавалі дыпламанты старанна і таму большая частка з іх абаранілася на выдатна. Гэта дае поўнае права меркаваць аб тым, што кантынгент выпускаемых факультэтам спецыялістаў у гэтым годзе кваліфікаваны. Для гэтага многа намагання прыклаў увесь прафесарска-выкладчыцкі калектыў, кафедры. Мы усе добра сабе ўяўлялі тое, што гэтыя выпускнікі павінны быць асаблівымі ва ўсіх адносінах, яны ж атрымліваюць дыпломы ў юбілейным годзе, калі ўвесь савецкі народ рыхтуецца сустрэць Пяцідзесяцігоддзе Вялікага Кастрычніка. Падрыхтаваныя намі высокакваліфікаваныя спецыялісты-біёлагі—гэта наш падарунак 50-годдзю Савецкай улады...

КОЛЬКІ СТУДЭНТАЎ У ГЭТЫМ ГОДЗЕ ЗАКОНЧВАЕ БІЯЛАГІЧНЫ ФАКУЛЬТЭТ І КУДЫ ЯНЫ НАКІРАВАНЫ НА ПРАЦУ?

Яшчэ далёка да размеркавання дэканат з партыйным бюро, камітэтам камсамола і іншымі грамадскімі арганзіацыямі сумесна прадумалі схільнасці кожнага выпускніка, да той ці іншай галіны працы, яго магчымасці, паводзіны і паспяховасць на працягу пяці год навучання. Гэта дало нам магчымасць падыйсці да гэтага важнага пытання аб'ектыўна. На яго мы таксама запрасілі прадстаўніка з Міністэрства вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі БССР. На размеркаванне было прадстаўлена 55 студэнтаў. Вядома, гэта вельмі маленькая лічба для таго, каб забяспечыць і вялікія запатрабаванні школ рэспублікі ў біёлагах і вытворчасць, бо тыя і другія з кожным годам патрабуюць біёлагаў усё больш і больш. 28 выпускнікоў, у асноўным дзяўчаты, праявілі жаданне працаваць на педагагічнай рабоце, таму яны былі накіраваны ў школы. Восем па просьбе розных харчовых прадпрыемстваў накіраваны на вытворчасць Дзесяць атрымалі свабодныя дыпломы.

Сярод выпускнікоў было нямала такіх, якія шмат працавалі ў розных навуковых гуртках, яны за час вучобы зрабілі многа цікавых даследаванняў і праявілі старанне да навуковай працы. Іх часткова мы накіравалі на працу ў Акадэмію навук БССР малодшымі навуковымі супрацоўнікамі, а Філімонава, Чарнавуза, Ліня пакінулі на вучобу ў аспірантуры.

А ЯК ПРАЙШЛО РАЗМЕРКАВАННЕ ЗАВОЧНІКАЎ І ВЯЧЭРНІКАЎ?

Завочнікі ў асноўным усе працуюць у школах і некаторыя на вытворчасці і пакінуты па месцах сваёй працы, а вось з вячэрнікамі справа цяжкая. Многія з іх працуюць не па спецыяльнасці токарам ці слесарам, шаферам ці будаўніком і іншых спецыяльнасцях. Ехаць працаваць біёлагам з Мінска яны не жадаюць.

Хаця гэтае пытанне, на якім я хачу спыніцца і не адносіцца непасрэдна да тэмы інтэрвью, але нам трэба больш пільна і старанна адносіцца да прыёму моладзі ва універсітэт. Дрэнна, што вясковая моладзь горш вытрымлівае конкурс ва універсітэт з таго выпадку, што мінчане лепш падрыхтаваны з тым улікам і спецыфікай, што наведвалі падрыхтоўчыя курсы і таму здараецца так, што таленавітая вясковая моладзь аказваецца за сценамі універсітэта. Мне здаецца, што у час прыёмау у гэтым годзе нам трэба праявіць асаблівую увагу

А ЦЯПЕР МНЕ ХОЧАЦЦА ПАЖАДАЦЬ СВАІМ ВЫХАВАНЦАМ ШЧАСЛІВАЙ ДАРОГІ У НОВАЕ ЖЫЦЦЁ. НЯХАЙ ПРАЦА БУДЗЕ ЗАЎСЁДЫ ПЛЁННАЙ І СТАРАННАЙ, НЯХАЙ ЯНЫ НІКОЛІ НЕ ЗАБЫВАЮЦЬ, ШТО ЗАКОНЧЫЛІ АРДЭНАНОСНЫ УНІВЕРСІТЭТ!

Ардэнаносны універсітэт — 50 годдзю Савецкай улады!

Аб'яўлен ударным

НА ДВАРЭ вясна, а у студэнцкіх інтэрнатах ўжо даўно лета. Зноў зазвінела песня: «А я еду за туманом и за запахом тайги». Значыць блізка ўжо працоўны семестр.

21 лютага адбылося пасяджэнне бюро камітэта камсамола з удзелам камандзіраў цалінных атрадаў, сакратароў камсамольскіх арганізацый факультэтаў, членаў раённага штаба студэнцкіх будоўляў лета 1966 года. Гутарка ішла сур'ёзная. Працоўны семестр 1967 года павінен быць асаблівым. У юбілейным годзе ён аб'яўлен ударным. Пашырылася і геаграфія студэнцкіх будоўляў—цаліна, вясковае і гарадское будаўніцтва, узвядзенне студэнцкага стадыёна, вучэбных карпусоў, гасцініцы «Юность», лагера «Зубронак». Толькі на цалінных студэнцкіх будоўлях Уральскай вобласці будуць працаваць 715 студэнтаў Беларускага ардэнаноснага універсітэта. Узмацняецца сувязь студэнтаў БДУ з замежнымі калегамі. Як і ў мінулым годзе, група беларускіх студэнтаў будзе працаваць на будоўлях Чэхаславацкай Сацыялістычнай Рэспублікі, ГДР і Польшчы. Для падрыхтоўкі і арганізацыі працоўнага студэнцкага семестра ва універсітэце створаны штаб працоўных спраў 1967 года. Узначальвае яго член камітэта камсамола Міхаіл Шаўркін.

Першым канкрэтным крокам створанага штаба з'явілася рашэнне паслаць разведчыкаў для заключэння працоўных дагавораў з гаспадаркамі Уральскай вобласці і падрыхтоўка будаўнічай базы.

III пленум камітэта камсамола універсітэта прыняў пастанову лічыць абавязковым удзел кожнага студэнта у працоўным семестры лета 1967 года. Студэнты універсітэта дружна адгукнуліся на гэтую пастанову. Ледзь паспелі члены штаба працоўных спраў прыступіць да сваіх абавязкаў, як у камітэты камсамольскіх арганізацый факультэтаў пасыпаліся заявы з просьбай залічыць у будаўнічыя атрады.

Пакуль матэрыял рыхтаваўся да друку, у рабоце штаба працоўных спраў універсітэта адбылося шмат змен. Даўно ўжо вярнуліся з Уральскай вобласці «разведчыкі», а на факультэтах прайшлі бурныя арганізацыйныя сходы. Адбылося некалькі пасяджэнняў штаба. На гэты раз слова трымалі камандзіры будучых будаўнічых атрадаў. Прыемна адзначыць што ў асноўным гэта бывалыя цаліннікі, ветэраны працоўных студэнцкіх семестраў. Расце аператыўнасць работы факультэцкіх камітэтаў камсамола. Тут створаны штабы працоўных спраў. Вынікі іх дзейнасці добрыя. Арганізацыйныя сходы, гутаркі, афармленне стэндаў «Гаворыць штаб працоўных спраў».

Стварэнне працоўных атрадаў—палова справы. Кожны цаліннік павінен быць не толькі працаздольным фізічна, але і гатовым несці пэўны інтэлектуальны і культурны зарад. Ужо зараз устае пытанне аб падрыхтоўцы людзей, якія б маглі добра весці піянерскую, шэфскую, культурна-масавую і, галоўнае, ідэйна-палітычную работу як сярод байцоў атрада, так і сярод мясцовага насельніцтва.

Прайшоў пэўны час з моманту стварэння штаба працоўных спраў універсітэта. Зроблена шмат дорага. Але на парадак дня зноў і зноў устаюць розныя складаныя задачы, вырашыць якія своечасова—значыць выдатна падрыхтавацца да трэцяга студэнцкага семестра.

А. ЯРОХІН.

ПРАШУ *узяць мяне, вясковага хлопца, цяпер студэнта БДУ, на працоўны фронт цалінных зямель. На мой вялікі жаль, я яшчэ не паспеў атрымаць спецыяльнасці, але абяцаю працаваць з мужчынскай стараннасцю і выконваць ўсё тое, што будзе патрабаваць Статут цаліннікаў. Калі я буду «сачкаваць», дык няхай ваша моцная рука пакарае мяне самай невыноснай карай. Касцьмі лягу за гонар і доблесць атрада.*

Ул. ГУРАЛЬ.

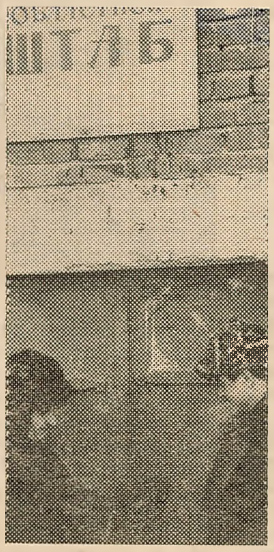

У судовай практыцы гэта было б адзначана так: Кража з узломам! Але гэтых рабят Аркадзя Баброва і Марата Круглікава ў злачынстве абвінаваціць нельга. Ім першым выпаў гонар адкрыць запаветныя дзверы «Абласнога штаба» цаліны 1967 года.

У РАЗВЕДЦЫ

РЭПАРТАЖ З УРАЛА

★

САМАЛЁТ прызямліўся ва Уральску а другой гадзіне ночы па маскоўскаму часу. Было вельмі холадна, а Мінск адпраўляў нас нулявой тэмпературай. Да гэтага часу мы бачылі Казахстан толькі летам, а тут—мароз. Мы—гэта дзевяць чалавек студэнтаў універсітэта, разведчыкі цаліны 1967 года. Прыляцелі ў Казахстан, каб заключыць дагаворы з саўгасамі і калгасамі, будаўнічымі арганізацыямі, каб падрыхтаваць сустрэчу студэнцкіх атрадаў.

У гасцініцы «Урал» месц не было. Пераспалі па-салдацку, на падлозе, у адным пакоі. Раніцай праснуліся і ўзрадаваліся—у акно заглядала ласкавае сонца. Бадзёрыя, вясёлыя, раз'ехаліся мы ва ўсе бакі вобласці.

Я накіраваўся ў раённы цэнтр, пасёлак Чапаева. Гэтае месца адзначана на геаграфічных картах. А вось і сам Чапаеў. На гранітным пастаменце бронзавая скульптура воіна ў бурцы. На грудзях—камандзірскі бінокль, пры боку—шабля. Здаецца, што вось-вось падвядзе яму ад'ютант Пецька каня—і зноў растуліцца стэп перад стальной лавінай конніцы... А за плячыма Чапаева двухпавярховы будынак райкома, як знак таго, за што змагаўся ён супраць белагвардзейцаў.

У райкоме шумна: ідзе абмен камсамольскіх білетаў. Мяне засыпалі пытаннямі. У вас холадна? Скора прыедзеце! Мы вас чакаем!

І зноў дарога. Я ў кабіне бензавоза. Ён ішоў за мною ўжо трое сутак. Я таміўся і чакаў, але не чакалі справы і час камандзіроўкі. Кожную раніцу я крычаў у трубку:

— Ало! Першамайскі?

— Гэта ты, Алег? Прывітанне—адказаў голас дырэктара. У нас буран, разумееш? Заўтра пашлём машыну з трактарам!

Назаўтра зноў:

— Алег! Машына выйшла, чакай...

Машына прыйшла назаўтра вечарам.

Шофер спяшаецца. Сто пяцьдзесят кіламетраў па стэпу. Не па асфальце. Праскокваем кароткія вуліцы пасёлка і акунаемся ў бясконцую жывую бель. Вецер не моцны, але ён гоніць і гоніць па стэпу струімузеі снегу, якім няма за што зачапіцца. Толькі за дарогу. Скорасць падае з кожным кіламетрам. Едзем з прабуксоўкамі і перакурамі ля калёс машыны, клянучы ўсіх святых мусульманскай і хрысціянскай веры. Дабраліся нарэшце да саўгаснай фермы.

— Сядайце, чай піць будзем,—частуе мяне прараб. — Колькі чалавек да нас прыедзе. У мінулым годзе былі добрыя рабяты! Будзеце будаваць дамы. А ты не ведаеш, як гатаваць сухія грыбы? Сябра мой, заўхоз, Прыслаў з Беларусі!—Яшчэ сто тысяч саману на вашу долю, цагляны завод, школа-інтэрнат з белай цэглы, на два паверхі...

Кожны год будуем вуліцы, пасёлкі, фермы, дамы, школы, клубы. А яшчэ будаваць і будаваць. У мяне перад вачыма ўжо спякотнае лета і не менш спякотная праца будаўнікоў. У юбілейным годзе рабяты ўдвояць сваю энергію, свой працоўны задор. Універсітэт узяў на сябе ўвесь Чапаеўскі раён. Камсамольцы-будаўнікі бяруць абавязак асвоіць на кожнага не менш двух тысяч рублёў.

На «ура» тут не возьмеш. Улічваецца вопыт мінулых гадоў. Рыхтуюцца вопытныя кадры ў абласны, раённыя і атрадныя штабы. Падбіраюцца добрыя арганізатары, людзі, якія маюць практычны вопыт работы.

Ва Уральску, пры абкоме камсамола, працуе наш пастаянны прадстаўнік Леанід Шугалей. На яго сумленні ўлік і кантроль студэнцкага фонда будаўнічых матэрыялаў. Ужо цяпер састаўлен разлік на аўтамашыны, неабходныя будаўнікам.

Летні семестр жыве ўжо цяпер. Не паспее адцвісці чаромха, не адпяюць салаўі сваіх песень, а на ўсход заспяшаюцца вясёлыя студэнцкія эшалоны.

С. АЛЕГАЎ.

«ЗОРКА» Ў СТЭПЕ

Поезд ішоў на ўсход. З адкрытых вокан чулася музыка, песні. На прыпынках увесь тысячны гурт студэнтаў-цаліннікаў высыпаў на перон і нястрыманая віхура вяселля бушавала да апошняга свістка паравоза... А ў восьмым вагоне ішла такая размова:

— Хлопцы, а што, калі мы выпусцім насценгазету.

— Ты, Віктар, вечна што-небудзь прыдумаеш...

Усе людзі як людзі, а нам сядзі над газетай...

Але калі Віктар Поляк загарэўся якой справай адгаварыць яго немагчыма. Ён і іншых здолее запаліць гэтым жаданнем...

Мінуў год. Цяпер у першым цалінным эшалоне чацвёрты вагон займаў атрад філолагаў «Зубронак». Раніцой да мяне падыйшоў Алег Слука, камандзір атрада, адзін з мінулагодняй нашай пяцёркі:

— Чуеш, рэйкі спяваюць? Давай, браток, бярыся за справу. Падтрымаем традыцыю...

— Эх, няма Віктара! — пашкадаваў я і адправіўся па вагону збіраць рэкалегію.

Так, «Зорка у стэпе» (у час дарогі — «Пяюць рэйкі») пачала другі год сваё выдання.

Нам, студэнтам-журналістам, лепш, чым іншым бачна, якое месца у нашым жыцці займае друкаванне слова. Дый да таго, калі яно баявое, прынцыповае.

Дабіцца гэтага, вядома, у насценнай газеце нялёгка. Спачатку думалася, што пісаць у газету будуць усе, што ні кажы — філолагі. А што атрымалася на справе? Адзін вельмі стаміўся за дзень, другі спяшаецца на рыбалку, трэці — у кіно. А тыя, што згодны, пішуць звычайна пра свае ўражанні. А гэта не заўсёды тое, што трэба. Такім чынам, давялося ў нейкім сэнсе адмовіцца ад масавасці і нават паслунай часткі рэдкалегіі, абранай яшчэ дома. Засталася пяцёрка цвёрдых «зоркаўцаў», для якіх газета была не грамадскай нагрузкай, а любімай справай. Саша Паўленкоў афармляў газету, Валодзя Філатаў пастаўляў фотаздымкі. Літаратурна-крытычны адзел вёў Іван Кліменкоў, спартыўны — Віктар Захарчук. Так у «Зоркі» з'явіўся фотададатак «Аб'ектыў». Ён на мне «віселі» будаўніцтва, быт, культура і... агульнае рэдагаванне.

Цяпер справа пайшла па-іншаму. Другі нумар быў і цікавы і баявы. Цікавы таму, што прынёс нам першынство на раённым аглядзе насценгазет, баявы — таму, што за адзін крытычны матэрыял я атрымаў запіску з наступным зместам: «Сцеражыся, Кулакоў, бо паспытаеш кулакоў». Жартам, але каб не жалезная дысцыпліна у атрадзе, дык хто яго ведае...

Валодзя Фідатаў захапляўся фотаздымкамі. Бывала, начамі сядзіць у чырвоным кутку, здымкі робіць...

— Паслухай, Валодзя, гэта ж цэлы скарб, твае здымкі.

Давай зробім вось што...

Задуму ухвалілі і камандзір, і камісар атрада Анатоль Гарбачоў. Трэба наогул адзначыць, што камісар быў няштатным арганізатарам газеты. Кожны здымак, прыпраўлены трапным подпісам — гэта часцінка жыцця атрада. А калі здымкаў дзесяткі? Уявіце самі. На здымку — двое. Адзін заўзята кідае рыллёўкай зямлю, другі сядзіць, склаўшы рукі. Подпіс: «На дваіх адна лапата, а работы мнагавата». У суцугчнасці — гэта папрок і гаспадарніку атрада, і таму абыякаваму да працы байцу, які сам не здолеў «узброіцца»...

Цікава і тое, што матэрыялы у газеце былі звычайна і на рускай, і на беларускай мовах. Гэта давала больш практыкі для творчасці. Ды і як прыемна на далёкай цаліне сустрэцца з трапным беларускім словам.

За два месяцы разам з фотададаткам выйшла сем нумароў насценнай газеты. Да гэтага часу шкадуем, што на агляд не трапіў апошні наш справаздачны нумар. Фармат памерам прыкладна адзін метр на паўтары, дазволіў нам размахнуцца у малюнках, у фотаздымках, і у цікавых матэрыялах.

Няма патрэбы пералічваць і пераказваць матэрыялы нашай газеты. Мне хацелася расказаць аб тэме, што трэба рабіць і што мы рабілі для таго, каб насценная газета с праўды стала душой атрада, баявым памочнікам яго штаба.

А доказам, што гэта было іменна так, будзе цаліна-67, па добрай традыцыі насценгазета «Зорка ўстэпе» пачне трэці год свайго выдання.

Ф. КУЛАКОЎ.

АБЯЗУЮСЯ, *валодаючы жалезнымі мышцамі, пераўтварыць імі механічную энергію ў адвортна-паступовы рух лапаты і тапара.*

Ул. Шарпіла.

ГАРАЧЫНЯ ЦАЛІННАЯ

Зноў дзяўчаты ў неспакоі... Не хочуць іх браць на цаліну.

— Цяжка там, — адказваюць ім. Нельга ж забраць усіх. Паедзеце на будучы год.

А хочацца, вельмі хочацца паспрабаваць цаліннага хлеба, папячыся на сонцы, падаць ад стомы і так засынаць...

Той не студэнт, хто не быў на цаліне, хто не бачыў барвовага захаду сонца, не любаваўся працай сваіх рук, не адчуваў сухога паху стэпавага пылу.

Я не была на цаліне, не бачыла сапраўднай кашары, не трымала ў руках кельмы, не цягала насілак з цяжкім саманам і усё ж бачу яе—планету Цаліну, адчуваю пад нагамі калючую траву стэпу, ем падгарэўшую кашу...

Скажуць: «Рамантыкі Не так усё проста». А што такое цалінная рамантыка? Праца, праца. Праца цяжкая, часам надакучлівая. Тут па-новаму раскрываюцца перад табой людзі, пра якіх ты думаў, што ведаў раней іх вельмі добра. Тыя, што былі спакойнымі у аўдыторыі, становяцца неспакойнымі ў працы. Бывае і так, што выдатнікі вучобы да работы адносяцца недобрасумленна.

Юнацтву падавай немагчымае. Калі сонца,—дык такое, каб пясок плавіўся, калі работу — дык такую, каб грымела на усю краіну... А як здарава, мабыць, бачыць тое, што створана тваёю працай! І не бяда, што будзеш чорным ад загару, што агрубеюць рукі, што стануць валасы, як салома. Праца, твая патрэбная, вялікая і цудоўная.

...Пройдзе некалькі месяцаў. Зноў пойдуць цалінныя эшалоны, загучаць песні, закіпіць работа. І усё-такі я ведаю, што планета Цаліна чакае мяне. Жар цаліны мне ўжо зараз шчыпле твар.

Г. СЫРАЕЖКА.

І СОНЦА СВАЁ І РАДАСЦЬ СВАЯ

БЕЛАРУСКАЯ цаліна... Гэтыя словы яшчэ не вельмі добра ўжыліся сярод студэнтаў, не сталі тэрмінам. І, на першы погляд здаецца, не хаваюць за сабою прыемнага загадкавага свету рамантыкі.

Казахстан—далёкі, гарачы, раздольны стэп, высунутая галоўка сусліка з норкі, сухі вецер, казах з рэдзенькай бародкаю, што прапаноўвае выпіць айрана. Вось гэта рамантыка.

Так думаюць і лічаць многія. Некалі так лічыў і я. Цяпер не ведаю добра, хто мае рацыю так разважаць. Даводзілася мне працаваць і на казахскай цаліне, і ў мінулым годзе на беларускай. Канешне, розніца між імі ёсць. Нават вялікая. І не толькі ў геаграфічных адносінах. Ужо ў самым ад'ездзе.

У Казахстан праводзяць з кветкамі, з музыкай, з патрыятычнымі прамовамі, той-сёй са слязою... Але там і там цяжкавата: трэба працаваць, там і там сумна і весела, хочацца і не хочацца дамоў. Увогуле, ўсё гэта залежыць толькі асабіста ад цябе і ад... Так, ад здольнасцей камандзіра.

На беларускую цаліну нас ніхто не праводзіў, ніхто не сустракаў. Падыйшлі да нашага інтэрната, паднімаючы пыл, дзве грузавыя машыны з саломаю ў кузаве. Мы паселі, махнулі на развітанне рукою знаёмым і паехалі ў Лагойскі раён. Падхапілі усе разам: «Прощай, любімый город»...

НІХТО з нас не крыўдаваў, што да нас аднесліся халадней, чым да другіх цалінніқаў, ні на што мы не наракалі. Як гаварыў адзін пісьменнік: «Здаецца, і славы не было, затое было адчуванне абавязку». Мы ведалі, што добрая справа не патрабуе «крыку».

Значыць, мы ехалі працаваць у сваю родную рэспубліку, зрабіць нешта прыемнае сваім землякам.

Нічога не будзе, мусіць, крамольнага, калі скажу, што мы, беларускія студэнты, ўжо многа думалі пра другіх, нямала папрацавалі ў другіх рэспубліках, працавалі сумленна, шчыра, а цяпер настаў час падумаць і пра сябе. У нас, у Беларусі, яшчэ столькі трэба будаваць, будаваць, будаваць... І школ, і клубаў, і жылых дамоў!..

НАМ ДАВЕРЫЛІ ўзяцца і паказаць сябе будаўнікамі, узвесці двухпавярховы дом. Па праекту. Нам — філолагам, ахвотнікам пагаварыць, паспрачацца, пацерціся ля літаратуры.

— Ну, прапалі! — махнуў рукою не адзін член атрада. — Хто ж з нас умее чытаць чарцяжы. Мо паехалі дамоў, пакуль не позна.

І было цяжка. Сапраўды, было цяжкавата. Не ўдавалася адразу добра размераць плошчу пад дом, не асабліва ўсё добра ішло з фундаментам, а пасля са сценамі. Прыходзілася нават перакладваць. Што зробіш—перакладвалі. Каб не адстаць, прыходзілася прабываць на сценах лішнія хвіліны, наганяць той час, што затрацілі на праўку.

Зрэшты, адразу нідзе не бывае лёгка. І на казахскай цаліне. Даложышся да многага, сам пачнеш здзіўляць майстроў гэтай справы, а тут і ехаць дамоў пара. І прывыкнеш да вёскі, дзе кожны дзень хадзіў на працу вясёлы, дужы, ішоў крыху стомлены пасля працоўнага дня, забягаў у клуб, каб паглядзець, якое ідзе кіно. Прывык да тых лавак ля платоў, на якіх вечарам сядзяць дзяўчаты... і далёка нясецца іхні чысты голас.

ЗА ПРАЦАЙ пазнаеш і сваіх сяброў. Выявіш новыя якасці, добрыя, таварысцкія, арганізатарскія.

Хіба ведаў хто, што Саша Жук можа разбірацца ў прарабскай справе, што Вова Адамовіч, вельмі працавіты, што Зоя Грышановіч гэтак смачна ўмее гатаваць стравы. І здавалася б, такі непрыкметны з першага погляду, нетаварысцкі Федзя Клімавец можа быць добрым камандзірам, умее нават і пакрычаць...

Усё гэта нашы хлопцы — філфакаўцы. З беларускага і рускага аддзялення. Усіх было 23. І кожны пакінуў свой след у памяці калгаснікаў.

Хлопцы і дзяўчаты, паедзем на будоўлі Беларусі, зробім сваім людзям-землякам нешта добрае!

Генрых ДАЛІДОВІЧ,
студэнт чацвёртага курса філфака.

ХАЧУ НА ЦАЛІНУ

Я вельмі хачу на цаліну. Гэта адзіная і апошняя мая магчымасць упэўніцца ў тых «ох-ах» і «ой-ай», якія прывозяць з Прыуралля.

Р. Андрыянец.

Уздрыгануўся і замёр роўны строй цалiннікаў. Забілася ў гарачым рытме сорак гарачых сэрцаў...

Раніца новага дня... Звычайная, пыльная, гарачая, адным словам, цалінная.

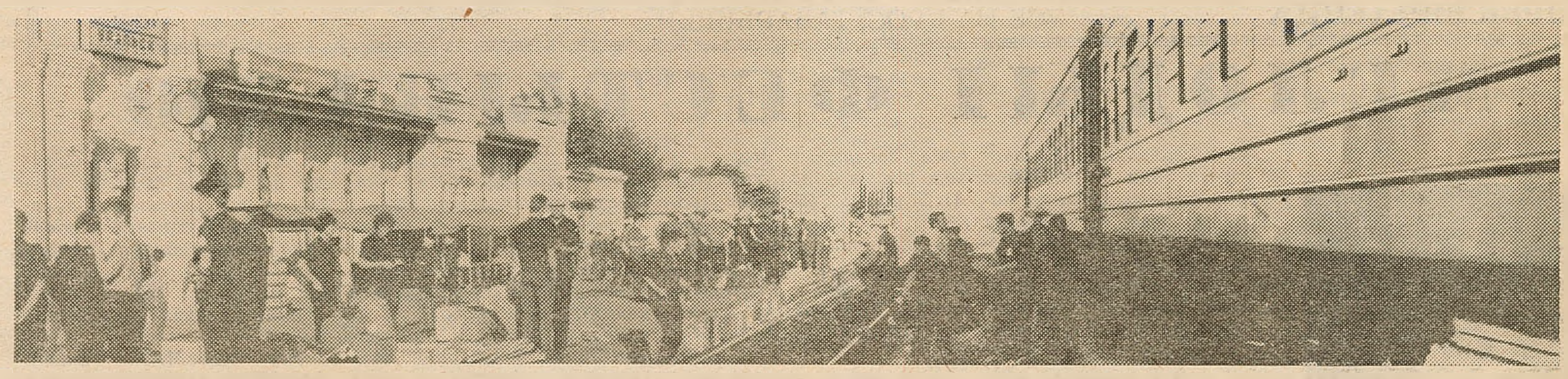

У ПАХОД ЗБІРАЮЦЦА РАМАНТЫКІ

Кожны год у пачатку лета, калі зямля расцвітае самымі разнастайнымі красамі, калі чалавек адчувае адналенне не толькі ў прыродзе, але і ў сваім жыцці, бурная маладая энергія шукае выйсця. Моладзь рэспублікі едзе ў самыя аддаленыя куткі Радзімы. Едзе туды, дзе слякотна і холадна, дзе не ўбачыш родную сэрцу бярозку, не пачуеш салаўя, не надыхаешся пахам лугоў і палеткаў. Чаму так маніць далячынь? Чаму яшчэ зімой, у лютым, моладзь штурмуе камітэт камсамола? Узброеныя заявамі... «Прашу залічыць»... Дзяўчаты і хлопцы бяруць камітэт настойлівасцю, доўгай асадай. А колькі жадаючых! Просяць, пераконваюць, нарэшце, пагражаюць: «Не возьмеце, паеду зайцам!».. Любымі шляхамі стараюцца заваяваць камсамольскую пуцёўку. І заваёўваюць! Хаця не ўсе. І едуць, будуюць. І бясконца шчаслівыя. Што натхняе моладзь? Рамантыка? Але толькі ў кожнага яна свая, вырасшая ў жывы вобраз прывабнага казахскага стэпу ці забайкальскай тайгі. А калі мара становіцца явай, рабяты не ныюць, а мужнеюць, мужнеюць таму, што яны ўжо падрыхтавалі сябе да самага горшага. А тут і возера, і сонца — стадыён на цэлы стэп. Цяжкі саман? А экзамен па латыні ці сапрамату лягчэй? А потым да ўсяго яшчэ дабавіцца радасць будоўлі. Што ні дзень, то вышэй і вышэй сцены; нараджаецца упэўненасць, гордасць за сябе. «Вось жа магу, умею, раблю!» — і рукі яшчэ шпарчэй кладуць цэглу. Гэта наш пярэдні край юбілейнага года, а мы — байцы фронту. Хоць на фронце заўсёды слякотна, гэта не палохае байцоў. І рабяты праганяюць смагу свайго жыцця будаўніцтвам дамоў, вуліц, пасёлкаў. Жыццё — рамантыка, рамантыка — жыццё. Гэтыя паняцці сталі нераздзельнымі. Моладзь едзе па бяскрайніх прасторах нашай Радзімы не турыстамі: яна аставуляе пасля сябе помнікі, абжывае неабжытае, будуе патрэбнае. Гэта стала звычайным. Не выклікаецца здзіўленне, калі на голым месцы ўзнікне раптам пасёлак, калі у векавой непраходнай тайзе праляжа дарога, як бы высечаная адным магутным тапаром. Паўз іх будуць ехаць другія рамантыкі века, у іх свае справы, яны пойдуць далей, дарогай ці па бездарожжу, але толькі наперад.

Зноў вясна пяшчотна і ласкава заглядае ў нашы сэрцы. Зноў у паходы збіраюцца атрады. У кожным пяцьдзесят рамантыкаў з рабочымі рукамі і пачуццямі паэтаў. І гэтая баявая адзінка пабудавала ў мінулым годзе прыгожую школу, вялікі склад для запчастак, кароўнік на сто галоў, кашару на тысячу дзвесце авец. Гэта адзін атрад, а ўсіх было каля васьмідзесяці. Па ўсёй Уральскай вобласці ў верасні зазвінелі званкі ў новых школах. Прыйшлі рабяты, абрадаваныя падарункам, а каля ўваходу навечна захаваецца надпіс, што «Гэта школа пабудавана студэнтамі БДУ ў 1966 годзе».

Па новай чыгунцы паімчыцца поезд. Яе будавалі студэнты Гомельскага інстытута чыгуначнага транспарту. А гэты «горад» пабудавала брыгада, узначаленая Леанідам Боханам; цяпер не будуць чабаны праклінаць і мароз і сонца. Для іх пабудован светлы дом і вялікая кашара на цэлую атару. І гэта ўсё тваімі рукамі, студэнт-камсамолец, Усё гэта дзеля вялікага жадання жыць не за чужы кошт, а за кошт сваёй напорыстасці, жадання жыць па-сапраўднаму, пробаваць сябе на стойкасць.

Кожнаму хочацца быць мужным, а мужнасць патрэбна каваць, хочацца быць байцом, а для гэтага патрэбна змагацца з сабой, не паддаючыся ніякім перашкодам, што ўзнікаюць на нялёгкім шляху.

За два месяцы студэнцкай цаліны казачны стэп ўваходзіць у будучыню. Шэсцьдзесят дзён гучаць песні, самыя задорныя, вясёлыя. Многія нарадзіліся тут, гучаць на розных мовах. Увесь час ідзе малы футбол з гарачынёй вялікага. На стадыёне, аформленым сваімі рукамі.

Раптоўныя сустрэчы, падарожжа ў Азію з Еўропы і наадварот, праз Урал. Легендарны Чапаеў і М. А. Шолахаў. Звычайнае і вялікае зліваецца ў адзіным часе. Хіба гэта не пакліча ў дарогу? І стэп удзячны сваім парушальнікам спакою, ён песціць іх цёплымі зорнымі вечарамі і родніць моцнай працоўнай дружбай. А пасля, калі прыйдзе час вяртацца дадому, уздыхнеш міжволі. Пабыць бы яшчэ крыху, але дом цягне магнітам. Самыя стойкія вернуцца сюды ў будучым годзе, каб дабудаваць астаўленае і пачаць новае.

Так і ідзе перадача з рук у рукі студэнцкай славы будаўнікоў нашага часу. Мы не лішнія людзі і не нігілісты, мы самі будуем жыццё. Сёння мы разгорнутым строем наступаем на казахскія стэпы, але ўжо пасланы разведчыкі на Пячору, у Цюмень і далей у сібірскую тайгу, мы абавязаны дапамагчы прыродзе, з чым яна сама не справілася. Пад нашымі маладымі рукамі яна становіцца яшчэ прыгажэйшай. У пясках узнікаюць азёры і паркі, а ў тайзе запальваюцца агні электрастанцый і пралягаюць мерыдыяны жалезных стужак.

Ідзе пяцідзесяты год нашай улады. Паўвекавая гераічная гісторыя нашага народа. Моладзь з павагай захоўвае велічнасць кастрычніцкага заваявання і аддае ўсе сілы росквіту радзімы. Юбілейнаму году камсамол нашага універсітэта вырашыў прынесці ў падарунак свой трэці працоўны семестр. На будоўлях Мінска, калгасаў рэспублікі, Казахстана будзе збірацца рукамі нашых студэнтаў букет велічных спраў плённай працы, аздоблены самаадданымі маладымі сэрцамі. Усё гэта — табе, наша Радзіма.

А. СЛУКА.

Пятро ПАБОКА

КАЛІ ЦЯБЕ ПАКЛІЧУЦЬ ДАЛІ...

Калі цябе паклічуць далі,
Спяшайся, дружа,
не марудзь,
Туды, дзе коннікі скакалі,
На шаблях несучы зару.

Туды, дзе пыльныя дарогі
У невядомае бягуць,
Туды, дзе першыя трывогі
На кожным кроку
сцерагуць.

Спяшай хутчэй туды,
дзе сонца
Уранку промнямі звініць...
Дарогі цягнуцца
бясконца,
Ды не бясконца можна
жыць...

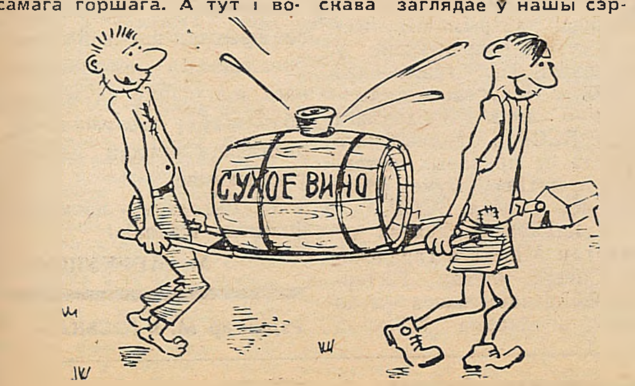

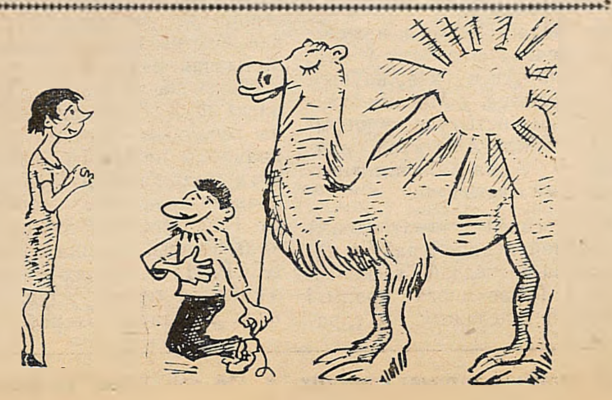

ЗАЛІЧЫЦЕ *мяне на цаліну. Спецыяльнасці не маю, але вельмі хачу стаць будаўніком...*

Л. Бохан.

ВЫПУСК «ЦАЛІНА-67 ГОД» падрыхтавалі студэнты аддзялення журналістыкі Анатоль Ярохін і Алег Слука.
Аўтар фота: Уладзімір Філатаў.
Гумар «Цалінны падарунак» Уладзіміра Гулевіча.

АГУЛЬНАЯ РАДАСЦЬ

Многія калектывы фізічнай культуры рэспублікі змагаліся за лепшую пастаноўку фізкультурна-масавай, аздараўленчай і спартыўнай работы. Сярод іх быў і наш універсітэт. І вось нядаўна падведзены вынікі. За добрыя паказчыкі ў развіцці спорту, паспяховае выступленне спартсменаў БДУ на рэспубліканскай арэне калектыў Беларускага ордэна Працоўнага Чырвонага Сцяга дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна ўзнагароджаны Граматай Савета Саюза спартыўных арганізацый БССР. За заслугі і праяўленыя клопаты ў развіцці спорту і аздараўленчай рабоце Граматамі Савета саюза спартыўных арганізацый узнагароджаны таксама рэктар універсітэта, заслужаны дзеяч навукі БССР, акадэмік А. Н. Сеўчанка, загадчык кафедры фізвыхавання В. П. Шапялевіч, старшыня праўлення спартыўнага клуба БДУ М. А. Шэйнеман.

ПЕРАМАГАЕ МУЖНАСЦЬ І ВЫНОСЛІВАСЦЬ

У плане падрыхтоўкі да рэспубліканскай студэнцкай спартакіяды мужчынская і жаночая зборныя каманды па валейболу нашага універсітэта сустрэліся ў таварысцкім матчы са студэнцкімі камандамі гарадоў Вільнюса і Каўнаса. У горадзе Вільнюсе нашымі сапернікамі былі студэнты мясцовага універсітэта.

Першымі на пляцоўку выйшлі каманды дзяўчат. Спачатку ігра складваецца няўдала для нашай каманды. Фактычна толькі Тома Барысава і Люда Антонава могуць вынікова атакаваць у нашай камандзе. Да гэтага яшчэ не клеіцца ігра ў абароне. Але патрэбна мець мужнасць змагацца да канца з любой камандай. А валявая падрыхтоўка аказалася ў нашых дзяўчат на нізкім узроўні. Гэтую сустрэчу яны прайгралі саперніцам з лікам 0:3.

Потым на пляцоўку выйшлі мужчынскія каманды. Нашы рабяты вельмі сабрана правялі ігру. Літоўскія сябры не маглі закрыць блокам нашых нападаючых. Удары Юры Васільева і Лёні Гваздзя ўвесь час дасягалі мэты. Удачна згулялі нашы пасаўшчыкі Сяргей Стральцоў і Віця Рабаў. Рахунак ігры 3:1.

На наступны дзень гэтыя каманды сустрэліся зноў. І на гэты раз нашы рабяты не падвялі. Зноў перамога. Дзяўчаты прайгралі. Але на гэты раз гульня была больш напружанай. Самааддана згуляла ў абароне Ядзя Цыбульская. Нягледзячы на паражэнне, гэтая гульня прынесла задавальненне і ўпэўненасць у свае сілы.

Наступныя дзве гульні нашы каманды правялі ў горадзе Каунасе. З лікам 3:1 рабяты нашага універсітэта выйгралі ў каманды політэхнікаў. Такі ж лік быў зафіксіраваны і ў наступны дзень, але на карысць гаспадароў пляцоўкі, зборнай каманды горада Каўнаса. Нашы дзяўчаты ўступілі дзве перамогі. У першы дзень—дзяўчатам політэхнічнага інстытута, на другі — зборнай камандзе горада. Гульні прайшлі з нязначнай перавагай нашых саперніц.

Сустрэчы з такімі моцнымі сапернікамі, як літоўскія каманды, былі вельмі карыснымі для нашых ігракоў і трэнераў каманд. Стала зразумелым, у якім напрамку патрэбна працаваць далей, на апрацоўку якіх элементаў і прыёмаў звярнуць найбольшую ўвагу.

Маральна-валявыя якасці ігракоў праяўляюцца толькі ў сустрэчах з моцным сапернікам. Таму такія гульні нам патрэбна часцей праводзіць. Хацелася б паведаміць аматарам валейболу, што ў канцы красавіка да нас ва універсітэт прыедуць мужчынская і жаночая каманды па валейболу Каўнаскага політэхнічнага інстытута. Мы спадзяемся, што знойдзецца шмат балельшчыкаў, якія наведаюць гэтыя гульні і атрымаюць вялікае задавальненне.

У час знаходжання ў літоўскіх сяброў мы азнаёміліся з лепшымі мясцінамі горада Вільнюса, пабывалі ў гістарычным музеі, карцінннай галерэі. У горадзе Каўнасе зрабілі экскурсію ў Дзевяты форт, былы канцлагер у час Айчыннай вайны, а зараз музей.

Наперадзе ў нашых валейбалістаў адказныя гульні ў каляндарных і таварысцкіх сустрэчах.

М. КУЧЫНСКІ,
старшы выкладчык кафедры фізвыхавання і спорту.

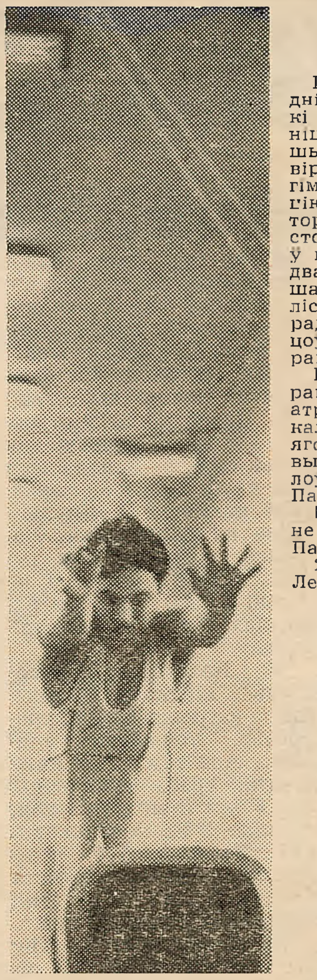

МАЛЮНКІ ХАРАСТВА

Штогод у гэтыя вясновыя дні ў сталіцы нашай рэспублікі Мінску праводзяцца спаборніцтвы па гімнастыцы на першынство горада. Прыгожыя, віртуозныя спартыўныя ўзоры гімнастаў заўсёды выклікаюць цікавасць гледачоў. Але аўдыторыя ніколі не збірала іх столькі, як на спаборніцтва ў гэтым годзе, якое прахадзіла два дні ў спартыўнай зале нашага універсітэта. Тут сустрэліся мацнейшыя калектывы горада, «Чырвонага сцяга», «Працоўных рэзерваў», «СКА», «Буравесніка».

Цяжкая і упартая была барацьба. Заслужаную перамогу атрымаў добра падрыхтаваны калектыў «Буравесніка». За яго ад нашага універсітэта выдатна выступілі Юра Міхайлоўскі, Леанід Бахманаў, Іра Пахрыцына, Валя Камісарава.

На здымках: 1. Практыкаванне на бервяне выконвае Іра Пахрыцына.

2. Апорны скачок выконвае Леанід Бахмачоў.

Фота і тэкст А. КАДЗЕТА.

50-ГОДДЗЮ САВЕЦКАЙ УЛАДЫ ПРЫСВЯЧАЕЦЦА

16 КРАСАВІКА, У НЯДЗЕЛЮ, А 16 ГАДЗІНЕ ДНЯ, У НАШЫМ УНІВЕРСІТЭЦЕ БУДЗЕ ПРАВЕДЗЕНЫ МАСАВЫ КРОС, ПРЫСВЕЧАНЫ 50-ГОДДЗЮ САВЕЦКАЙ УЛАДЫ, 19 КРАСАВІКА ФІНАЛ НА ДЫСТАНЦЫЮ — ЖАНЧЫНЫ — 1.000 МЕТРАЎ, МУЖЧЫНЫ — 3.000 МЕТРАЎ.
УСЕ НА КРОС, ТАВАРЫШЫ!

МЕЛОДЫІ ФЕСТЫВАЛЮ

Усе з нецярплівасцю чакалі гэтага дня — дня, калі будуць названы лепшыя калектывы, якія сустрэнуцца ў апошнім заключным этапе агляду мастацкай самадзейнасці вышэйшых навучальных устаноў сталіцы, тэхнікумаў, заводаў, фабрык і розных іншых устаноў. І вось 8 красавіка поўная зала Акругавага Дома афіцэраў БВА змагла зачароўвацца мастацтвам артыстаў-студэнтаў, артыстаў-рабочых, артыстаў-будаўнікоў...

Мы ўжо паведамлялі раней, таварышы, што самадзейнае мастацтва нашага універсітэта атрымала вялікае прызнанне ў Ленінградзе на аглядзе вну Савецкага Саюза, дзе наш калектыў заняў агульнае чацвёртае месца. Гэта вялікі і заслужаны поспех! Выдатна дэбютыравалі нашы самадзейныя артысты і на званне лепшых сталіцы. Гэтае права заслужылі Народная харавая капэла (кіраўнік А. Білібін), Народны аркестр народных інструментаў (кіраўнік М. Лісіцын), вакальны квартэт «Вяснушкі» (кіраўнік А. Вальнштэйн), танцавальны калектыў (кіраўнік Л. Аляксютовіч).

Прыкладам сапраўднага прызнання высокага мастацкага выканання, непаўторнай арганічнай адзінасці і ўмення была наша харавая капэла. Гэты калектыў прызнаны адным з лепшых горада. А колькі шчырых апладысментаў выклікала ў прысутных выкананне праграмы вакальнага квартэту «Вяснушкі»!.. Старанна, з вялікім майстэрствам танцавальную пантаніму «Афрыка, якая абуджаецца» выканаў удзельнік мастацкай самадзейнасці універсітэта А. Дзегцяроў (яго вы бачыце на нашым здымку злева). У ліку лепшых аб'яўлена і студэнтка С. Дубоўская, якая цудоўна прачытала ўрывак з казкі «Прыгоды Бураціна». Выдатна выступілі і іншыя калектывы БДУ.

НА ЗДЫМКУ: (унізе) фрагмент з танца «Кола» выконваюць танцоры універсітэта.

Фота і тэкст А. Кадзета.

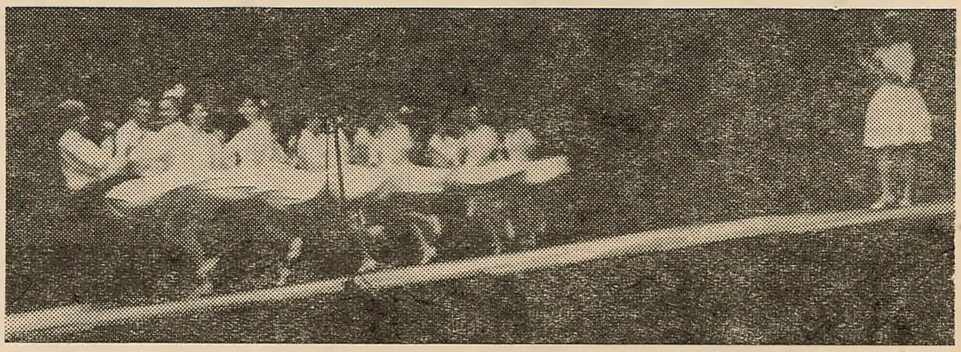

ПЕРАМОГУ ІНІЦЫЯТАРАМ ТРАДЫЦЫІ

Ужо дзесяць гадоў па традыцыі ў Мінску праводзіцца Ленінская эстафета лёгкаатлетаў. Яе маршруты пралягаюць па цэнтральных вуліцах горада.

У ёй прымаюць удзел мацнейшыя спартыўныя калектывы вышэйшых і сярэдніх навуковых устаноў, прадпрыемстваў.

Важна падкрэсліць, што стваральнікамі гэтай традыцыі былі спартсмены нашага універсітэта, якія выйгравалі першынство на працягу васьмі гадоў.

22 красавіка — у дзень нараджэння У. І. Леніна, універсітэцкія бягуны ў дзесяты раз выйдуць на фінішныя прамыя.

СЕМДЗЕСЯТ ВЁСНАЎ

15 красавіка споўніцца 70 гадоў з дня нараджэння доктара юрыдычных навук прафесара Беларускага ордэна Працоўнага Чырвонага Сцяга дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна Файфеля Ісакавіча Гаўзе, які з'яўляецца высокакваліфікаваным спецыялістам у галіне грамадзянскага права.

У 1921 годзе Файфель Ісакавіч закончыў прававое аддзяленне Харкаўскага інстытута народнай гаспадаркі.

Па заканчэнню яго на працягу многіх год (з 1921 па 1929) працаваў у дзяржаўным апараце БССР — следчым па важнейшых справах, загадчыкам аддзела заканадаўчых устаноў і кадыфікацыі Народнага Камісарыята юстыцыі БССР, членам Камісіі заканадаўчых прапаноў і рэдактарам-кансультантам Савета Народных Камісараў БССР.

Ф. І. Гаўзе прымаў актыўны ўдзел у распрацоўцы праектаў кодэксаў БССР і іншных заканадаўчых актаў, якія выдаваліся ў той перыяд, у арганізацыі выдання збору законаў БССР, удзельнічаў у рабоце Урадавай камісіі БССР па падрыхтоўцы праекта Канстытуцыі Саюза ССР 1924 года. Ён быў адным з рэдактараў юрыдычнага часопіса «Весці НКЮ», што выдаваўся ў Беларусі.

На працягу 44 год ён вядзе педагагічную і навукова-даследчую работу ў вну: у Беларускім дзяржаўным універсітэце, у Мінскім юрыдычным інстытуце, у перыяд Вялікай Айчыннай вайны—у Алма-Ацінскім юрыдычным інстытуце.

У сваёй шматгадовай плённай педагагічнай і навукова-даследчай дзейнасці Ф. І. Гаўзе многа працы і энергіі прылажыў у справу развіцця вышэйшай юрыдычнай адукацыі ў Савецкай Беларусі, падрыхтоўкі і павышэння кваліфікацыі юрыдычных кадраў, распрацоўкі, удасканелення і кадыфікацыі заканадаўства рэспублікі, даследаванню станаўлення і развіцця Беларускай нацыянальнай савецкай дзяржаўнасці, створанай у выніку Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі.

Навукова-даследчая дзейнасць Ф. І. Гаўзе прысвечана галоўным чынам распрацоўцы праблемы савецкага дзяржаўнага грамадзянска-прававога дагавору і пытанням развіцця і кадыфікацыі заканадаўства БССР. Па пытаннях грамадзянскага права апублікавана 36 навуковых работ.

У 1962 годзе ім абаронена доктарская дысертацыя на тэму: «Савецкі грамадзянска-прававы дагавор».

Сваю навукова-педагагічную дзейнасць Ф. І. Гаўзе на працягу некалькіх гадоў спалучаў з арганізатарскай дзейнасцю ў якасці дэкана і загадчыка кафедры грамадзянскага права. Ён пастаянна падтрымлівае цесную сувязь з практыкай, у цяперашні час удзельнічае ў рабоце Навукова-метадычнага Савета Вярхоўнага суда БССР і грамадскага Савета па прававых пытаннях пры Прэзідыуме Вярхоўнага Савета БССР.

Ф. І. Гаўзе выбіраўся дэпутатам Мінскага гарадскога Савета, членам і старшынёй таварысцкага суда БДУ, а таксама ў склад розных прафсаюзных органаў. Ён сістэматычна выступае з лекцыямі сярод практычных работнікаў органаў суда, арбітража, пракуратуры, у Мінскім грамадскім універсітэце прававых ведаў.

Ва ўсёй сваёй навуковай, педагагічнай і грамадскай дзейнасці Ф. І. Гаўзе паказвае прыклад высокай патрабавальнасці, добрасумленнага выканання службовых абавязкаў і заслужана карыстаецца вялікай павагай у калектыве.

З 70-годдзем, паважаны Файфель Ісакавіч!

М. МЕРКУШАЎ.

Рэдактар М. І. ЮСЬКА.

АТ 17325. **Адрас рэдакцыі: Універсітэцкі гарадок, галоўны корпус, І паверх, п. 106, тэл. Б-2-07-19, Друкарня выдавецтва «Звязда».** Зак. 735.